

DEREK PRINCE: AZ ELVETETTSÉG

1. fejezet: az elvetettség érzés természete

Csaknem mindnyájan találkoztunk már az elvetettség érzésével, sokan azonban nem értik sem a természetét, sem a kihatásait. Az átélt elutasítottság hatása olykor nem túl jelentős, máskor viszont lehet olyan pusztító erejű is, hogy az ember egész életére és kapcsolatrendszerére is kihatással van.

A tünetek

Hadd soroljak fel néhány gyakori példát! Nem választottak be az iskolai sportcsapatba. Első lovagod nem jelent meg a névnapodon, és sohasem tudtad meg, miért. Nem vettek fel az egyetemre. Minden különösebb ok nélkül kiraktak a munkahelyedről – csak annyit mondtak, hogy „létszámfeletti” (felesleg) vagy.

Ezeknél sokkal kínzóbb fájdalom, ha úgy érzed, hogy apádtól soha nem kaptál szeretetet, vagy azt érzékelted, hogy édesanyád nem akart téged; netán a házasságod válással végződött.

Az ilyen élmények maradandó sebeket hagynak, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Van azonban egy jó hírem! Isten képes megszabadítani az elvetettségből fakadó sérülésekből, segít, hogy elfogadjuk önmagunkat, és képessé tesz arra, hogy szeretetét másoknak is továbbadjuk! Ahhoz azonban, hogy megkaphassuk a kívánt segítséget, fel kell ismernünk a probléma természetét!

Az elvetettség talán az „elutasítva érzem magam” fogalmával írható körül. Kívánod, hogy az emberek szeressenek, de úgy érzed, hogy nem kellesz senkinek. Szeretnél tartozni egy közösséghez, de úgy érzed, hogy kirekesztenek. Valahogy mindig kívül találod magadat, s onnan kukucskálsz befelé. Két, egymással szoros kapcsolatban álló sérülési típus a cserbenhagyottság és a szégyen érzése.

A gyökerek

Néha annyira kínzóvá és fájdalmassá válhat az elvetettség, hogy az elme nem tud szembenézni vele. Az ember persze tudatában van, hogy valami nincs nála rendben, de a probléma valahol egészen mélyen gyökerezik – mélyebben a tudatnál, mélyebben a józan észnél, mélyebben az emlékeknél. A baj az ember szelleméből indul ki. A Példabeszédek könyve azt mondja:

A boldog szív megvidámítja az arcot, a szívfájdalom viszont összezúzza a szellemet. (Péld 15:13 – NKJV alapján)

A későbbiekben az író elmondja azt is, hogy mi történik az összezúzott szellemű emberrel.

Az ember szelleme megtartja őt a betegségben, de az összezúzott szellemet kicsoda képes elviselni? (Péld 18:14 – az NKJV alapján)

Ha az ember szelleme élettől duzzad, az nagy nehézségeken is átsegíti, az összezúzott szellem azonban megnyomorítja életünk minden területét.

Modern társadalmunk az emberek közötti kapcsolatok fokozódó mértékű válságától szenved. Nagy valószínűséggel te is kerültél már „a támadások keresztüzébe”, és ez az elvetettség sebet hagyta maga mögött. Szeretném azonban felhívni a figyelmedet, hogy lásd meg a sötét felhő mögött az ezüstösen ragyogó égboltot!

Úgy hiszem, hogy az ördögnek bizonyos dolgokról van előzetes ismerete. Tudatában van például annak, hogy Isten használni akar téged vele szemben, azért ő akarja bevinni az első ütést. Bizonyos értelemben ez egy sajátos, kifacsart bók. Azt jelenti, hogy az ördög fél attól, amivé te Krisztusban válhatsz. Ne csüggedj tehát!

Tapasztaltam, hogy sokan, akik legalul voltak, legfelül végezték. A Bibliában a következőket olvashatjuk:
Aki magát megalázza felmagasztaltatik! (Lk 14:11b)

A következő, a Máté evangéliumában (9:36a) található vers, azt hiszem, pontosan leírja, hogy milyen érzéseket táplál Jézus az emberek iránt: Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtuk... (Mt 9:36a)

Az itt könyörületességnek fordított görög szó az eredetiben lenyűgözően erőteljes jelentést hordoz. Élénk fizikai reakciót jelöl az ember hasüregének tájékán: „ellenállhatatlanul erős reakció”, amelynek hatására cselekedned kell. A könyörületességre indult személy nem tud passzívan szemlélődni, valamit tennie kell! De miért indult Jézus könyörületességre? ... mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. (Mt 9:36b)

Lehet, hogy te is pontosan így érzed magad: kimerült vagy és feldúlt, frusztráltan és összezavarodottan állsz, tele félelmekkel, nyugtalansággal, elhordozhatatlannak tűnő terhekkel. De Jézus lát téged, ahogy látta az iménti sokaságot is, és könyörületességre indul rajtad. Szeretne meggyógyítani ott, ahol a legjobban fáj.

Elsőként az elvetettség igazi természetét kell megértenünk. Mi okozza? Hogyan lehet kezelni? 1964-ben úgy esett, hogy nagyon gyakran kellett szolgálnom nikotin és/vagy alkohol függőségben élő, illetve egyéb szenvedélybeteg emberek felé. Nagyon hamar rájöttem azonban, hogy az efféle kötelékek vékony gallyacskák csupán, melyek egy jóval vastagabb ágból nőnek ki. Ez az őket hordozó fő ág legtöbbször valamiféle frusztráció. A praktikus megoldás tehát az, ha a kezelést magánál a fő ágnál kezdjük. Ha a frusztráció ágát sikerül kivágnunk, a szenvedély gallyacskákkal már viszonylag könnyebb lesz elbánnunk.

Mialatt ily módon a szükségben lévők problémáival birkóztam, fokozottan egyre lejjebb haladtam a fa törzsén, míg végül eljutottam a felszín alatti részéhez – a gyökerekhez. Isten ezen a ponton akarja elkezdni a munkáját az életünkben.

A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik. (Mt 3:10)

Hogyan vágják ki a fát? – Mikor ily módon eljutottam a felszín alatti dolgokhoz, felfedezésem rám is meglepő erejével hatott. Azt láttam, hogy az emberek problémáinak leggyakoribb oka az elvetettség. Erre a következtetésre nem szociológusként vagy pszichológusként, hanem prédikátorként jutottam.

Apák és fiak

Ki ne látott volna édesapja karjaiban pihenő kisgyermeket? Kis kezével apja kabátjának hajtókaát markolja, fejét pedig a keblébe fúrja. Lehet a körülötte lévő világ gondokkal, feszültségekkel terhes, a gyermek nem fél. Arcáról teljes biztonságérzet sugárzik. A lehető legjobb helyen van az apja karjaiban.

Isten úgy alkotta meg az emberi természetet, hogy minden csecsemő megszületésétől fogva erre a fajta biztonságra vágyik. Szülői – és különösen apai – szeretet nélkül sohasem fog megelégedni, sohasem fog beteljesedni, sohasem fogja magát biztonságban érezni. Az ettől a fajta szeretettől megfosztott ember elkerülhetetlenül ki van szolgáltatva az elvetettség sebeinek. Amerikában az apáknak egy csaknem teljes generációja teljesen elhanyagolta a gyermekeit: ezért a következő fiatal nemzedék legmélyebb, legalapvetőbb problémája az elvetettség.

A szülők és gyermekeik közötti megtört kapcsolat képéhez adjuk még hozzá a csődbe jutott házasságok statisztikáit! Ez a szám manapság már az összes megkötött házasság fele körül mozog. Szinte bizonyos, hogy legalább az egyik, de inkább mindkét fél elvetettség érzéssel kerül ki a válásból. A dolgokat sok esetben még súlyosbítja a felek gyötrő érzése, hogy visszaéltek a bizalmukkal.

A mai társadalomra nehezedő nyomásokat és különösen a családok szétesését figyelembe véve az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy az Egyesült Államok lakosságának legalább a fele küzd az elvetettség-érzés valamilyen formájával.

Kétségtelenül a széttört kapcsolatoknak ezt az utolsó időket jellemző válságát előre látva adta Isten az alábbi ígéretet:

Íme én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek, és meg ne verjem e földet átokkal. (Mal 4:5-6)

A széttört kapcsolatokból fakadó elvetettség végállomása az átok. Azok számára azonban, akik Jézuson keresztül Istenhez fordulnak, készen áll a kimenekedés ebből az átokból.

A gyógymód

Hogyan fog ez végbemenni? Mi az elutasítottság ellentéte? Magától értetődően az elfogadottság! Pontosan ezt ígéri meg Isten azoknak, akik Jézuson keresztül őhöz jönnének.

Ő (az Atya Isten) elfogadottá tett minket a Szeretettben (azaz Jézusban). (Ef 1:6 – NKJV alapján)

Az elfogadottnak fordított kifejezés eredeti értelme igen sokatmondó. Sokkal többről van itt szó, mint pusztán jóváhagyásról. A Lukács evangéliuma 1:28-ban ugyanezzel a szóval olyan értelemben találkozhatunk, hogy „kegyelembe fogadott”, illetve „akinek erősen kedveznek”.

Mikor az ember Jézuson keresztül megtér Istenhez, Ő pont úgy elfogadja őt – kedvez neki, kegyelmébe fogadja -, mint magát Jézust. Hihetetlennek tűnhet, de Isten ugyanúgy szeret téged, mint Jézust, hiszen saját családjának tagjává fogadott!

Ha le akarod győzni az elvetettség érzését, először is szembe kell nézned vele! Ha ez megtörtént, a megoldás már könnyen megy! Hadd bátorítsalak még valamivel: Isten segít neked felismerni a problémát!

A második világháborúban az észak-afrikai sivatagban szanitécként egy nagyszerű orvos mellett szolgáltam. Egyszer a közvetlen közelünkbe csapódott be egy bomba, és az egyik katonánkat eltalálta egy szilánk. Mikor felkereste az orvosi sátor, vállán egy csak parányi fekete pontocska volt látható. Nagyon buzgó voltam, és szolgálatkészen kérdeztem az orvost.

- Hozhatom a kötszert?

- Nem – válaszolta -, a szondát kérem!

Átnyújtottam hát neki a kis fémpálcikát, amellyel benyúlt a sebbe, és elkezdte körbemozgatni. Néhány másodpercig semmi nem történt. Aztán a szonda rátalált a parányi szilánkdarabkára, és páciensünk felsikoltott. Az orvos pedig tudta, hogy sikerült lokalizálnia a problémát.

Újra megkérdeztem:

- Most már hozhatom a kötszert?

Mire ő:

- Nem, a csipeszt kérem!

A csipesz segítségével benyúlt és eltávolította a szilánkot. Majd hozzám fordult:

- Most már jöhet a kötszer!

Lehet, hogy te is egy kis vallásos kötszerrel próbálsz bekötözni a sebedet, amely persze sohasem fog meggyógyulni, mert van valami ott belül, amitől mindig begyullad. De ha megnyitod a szívedet a Szent Szellem előtt, fel fogja tárni a problémád gyökerét. Ha a Szent Szellem szondája rátalál a szilánkdarabra, sikolts, ha kell, de ne állj ellene! Kérd, hogy hozza a csipeszt, és megszabadítsd a problémádtól! Isten így azt a gyógymódot alkalmazhatja, amely valóban eredményre vezet!

Ezt a könyvet elolvasva látni fogod, hogyan juthatsz el az elvetettségből az elfogadottságba, és hogyan tudod menet közben a cserbenhagyottság és a szégyen érzéseit is kezelni.

Az utolsó fejezetben aztán azt is szeretném megmutatni neked, hogyan tud Isten természetfeletti szeretete rajtad keresztül másokhoz is eljutni. Sok-sok emberrel volt már dolgom, akiket sikerrel hozzásegítettem az elvetettség sebeinek azonosításához, és azt követően a gyógyuláshoz. Talán te leszel a következő!

Második fejezet: az elvetettség okai

Minden emberi kapcsolat együtt jár az elutasítás bizonyos mértékű kockázatával. Ez az elutasítás néha már az iskolai években megtörténik. Talán ócska konfekcióruhákat hordtál, vagy más volt a bőrszíned, esetleg volt valami testi hibád, ami miatt gúnyolódások céltáblája lettél az iskolában. Sok ember nem tud mit kezdeni azokkal, akik mások. Ha pedig nem tudják hogyan azonosuljanak veled, elutasítanak.

Nem kívánt gyermek

Az elvetettség legpusztítóbb válfaja akkor léphet fel, ha egy gyermek elutasítást tapasztal a szülei részéről. Ezt a sérülést véleményem szerint három alapszituáció okozhatja.

Az első a nem kívánt terhesség esete. Az anyuka olyan gyermeket hordoz a méhében, amelynek világra jöttét nem igazán akarja. Lehet, hogy ezt sohasem mondja ki, de a viselkedésén érzékelhető. Lehet, hogy a gyermek házasságon kívül fogant. A nő neheztel rá, sőt gyűlöli azt a kis lényt, aki be fog lépni az életébe, és mindenféle problémát okoz a számára. Az ilyen gyermek már az elvetettség szellemével jöhet a világra.

Egyesült államokbeli szolgálatom során megdöbbentő felfedezést tettem. Egy bizonyos korosztály tagjai feltűnően gyakran szenvedtek ilyen születés előtti elvetettségtől. Utánajártam, és rájöttem, hogy a nagy gazdasági válság idején egy édesanya, akinek amúgy is sok éhes szájat kellett betömnie, nem igazán tudott örülni annak a gondolatnak, hogy egy újabb gyermekkel való bajlódásnak néz elébe. Ez a belső magatartás azonban mély sérüléseket hagyott a gyermekben – még mielőtt kijött volna anyja méhéből.

A második ilyen alaphelyzet, amikor a szülők nem fejezik ki gyermekük iránt a szeretetüket. Egy időben gyakran lehetett látni autók hátulján olyan matricákat, melyekre ez volt írva: „Megölelted-e a gyermekedet ma?” Jó kérdés. A soha meg nem ölelt gyermekből előbb-utóbb elvetett gyermek lesz.

Még ha a szülők szeretik is a gyermeküket, sokszor nem tudják, hogyan fejezzék ki szeretetüket. Én is többször beszéltem olyan emberekkel, akik ezt mondták: „Azt hiszem, az apám szeretett, csak nem tudta, hogyan mutassa ki az érzelmeit. Soha nem ültetett a térdére; semmi olyat nem tett, amivel kifejezhette volna, hogy szeret engem.” Az elvetés persze jöhet az anya részéről is. Mindkét esetben a gyermekben az elutasítottság érzése vesz erőt.

A szüleik iránt keserű, lázadó gyermekek rendszerint így érvelnek: „A szüleink ruháztak, tanítottak bennünket, volt kocsink, volt úszómedencénk, de soha nem értek rá velünk foglalkozni. Soha nem adták önmagukat.”

Szerintem ez volt az egyik kiváltó oka az idősebb korosztály iránt mutatott borzasztóan keserű reakciónak, amelynek a hatvanas években szemtanúi lehettünk. Nem más volt ez, mint a szeretet nélküli materializmus elleni lázadás. A keserű, lázongó fiatalok közül sokan előkelő, gazdag otthonokból származtak. Mindent megkaptak, csak szeretetet nem, pedig azt igényelték volna a leginkább.

Ez a fajta elvetettség érzés lehet úrrá elvált szülők gyermekein is. A gyermekek rendszerint az édesanya gondozásában maradnak. Gyakran megesik azonban, hogy a gyermekek meleg és szeretetteljes kapcsolata volt az apjával, és hirtelen az apa eltűnik a színről. Elment egy másik nővel. Mindez fájó űrt hagyhat a gyermek szívében.

A gyermek reakciója kétirányú:

- keresés az apa, és
- gyűlölet a másik nő iránt.

A végeredmény az elvetettség mély sebe, mely mintha ezt kiáltaná: „Akit a legjobban szerettem, és akiben a legjobban bíztam, cserbenhagyott. Soha többé nem fogok bízni senkiben!”

Az is gyakori, hogy az anya a nyakába szakadt új terhek és felelősség hatására nem képes gyermekének ugyanazt a szeretetet nyújtani, amellyel korábban körülvette. Ebben az esetben a gyermek mindkét személy felől – az apa és az anya részéről egyaránt – elutasítottságot él át.

A harmadik alapszituáció, amikor a testvérek szülei részéről – szándékosan vagy akaratlanul – nem ugyanazt a bánásmódot tapasztalják. Gyakran voltam tanúja, hogy egy háromgyermekes családban az első gyermeket okosnak tartják, aki mindent tud, emellett első gyermekként még természetesen prioritást is élvez. A második gyermek azonban magának való, nem olyan briliáns elméjű, a harmadik gyermek viszont már megint „okos”. A második gyermek folyamatosan értéktelenebbnek érzi magát a többiekénél. A szülők valahogy mindig a legfiatalabb és a legidősebb gyermekkel dicsekednek, a középsőről szinte nem is beszélnek. Sok esetben ez a gyermek az elutasítottság érzését éli át. Úgy érzi: „Szüleim szeretik a bátyámat, szeretik a húgomat is, de engem nem szeretnek.”

Másrészt az sem ritka, amikor az elvetés nem úgy nyilvánul meg, hogy az egyik gyermeket kevésbé szeretik, hanem úgy, hogy az egyik testvér a többiek rovására aránytalanul sok szeretetet és előnyt élvez. A gyermek magát a különösen kedvelt testvérrel összehasonlítva a helyzetet elvetettségként éli meg.

Emlékszem egy édesanyára, akinek két lánya volt, és az egyiket jobban szerette a másiknál. Egy nap valami zajt hallott a szomszéd szobából, és mivel úgy gondolta, hogy a kedvenc lánya lehet átkiáltott:

- Te vagy az, kedvesem?

A másik lány hangja válaszolt:

- Nem, csak én vagyok!

Az anya akkor döbbsent rá, hogy az egyik lánya iránti túlzott rajongása milyen nyomot hagyott a másikban. Megtért, és mindent elkövetett, hogy a másik lánnyal helyreállítsa megromlott kapcsolatát.

Halálos következmények

Hadd meséljek el egy másik példát is arra, hogyan jöhet be az elvetettség már egészen fiatal korban, és milyen szellemi befolyása lehet egy gyermek életében.

Sok évvel ezelőtt Miami egyik gyülekezetében vezettem összejöveteleket. Egy este felkerestem otthonában a gyülekezet egyik tagját, és olyasmit tettem, ami általában nem szokásom. Így szóltam hozzá:

- Testvérem, az a gyanúm, hogy a halál szelleme van benned!

A hölgynek azonban minden oka megvolt rá, hogy boldog legyen, de soha nem volt az. Jó férje volt, és kedves gyermekei, de szinte sohasem mosolygott, és soha nem volt vidám. Olyan volt, mintha állandóan gyászolt volna. Annak ellenére, hogy nemigen szoktam ilyesmivel rátámadni senkire, most úgy éreztem, hogy nem bírom magamban tartani.

- Péntek este Miamiban fogok prédikálni – mondtam neki - , ha eljössz, imádkozni fogok érted.

Mikor az összejövetel elkezdődött, észrevettem, hogy ott ül az első sorban, és megint olyasmit tettem, ami nem szokásom. Az összejövetel során az egyik pillanatban odamentem hozzá, és így szóltam:

- Te, halál szelleme, a Jézus nevében megparancsolom, hogy válaszolj nekem! Mikor mentél be ebbe a nőbe?

A szellem – nem a hölgy – nagyon világosan így válaszolt:

- Amikor kétéves volt!

- És hogy mentél belé?

Megint a szellem válaszolt:

- Elvetettnek és elutasítottnak érezte magát. Magányos volt.

Az este folyamán a hölgy megszabadult a halál szellemétől, de az eset még évek múlva is eszembe jutott. Új rálátást kaptam arra, hogy az elvetettség milyen mély befolyással lehet egy ember életére. Nem elég, hogy önmagában is gonosz, de még több más negatív destruktív erőnek is ajtót nyit, amelyek fokozatosan leuralják az illető életét. Olyan gyökér ez, amelyből rengeteg ártalmas dolog tud kinőni.

Azóta is emberek százaival foglalkoztam, akiknek az elvetettség szellemi következményeiből kellett és sikerült is megszabadulniuk.

Gonosz szellemek

A fenti példában szereplő hölgy nem volt egyértelműen levert. Az elvetettség nem nyilvánul meg csak külső jelekben, lehet rejtett belső magatartás is, amelyet titokban magunkban hordozunk. A probléma ugyanis az emberi szellemben gyökerezik.

Azt tapasztaltam, hogy mindenféle negatív érzelemhez, reakcióhoz vagy magatartáshoz tartozik egy megfelelő gonosz szellem is. A félelem mögött a félelem szelleme, az irigység mögött az irigység szelleme, a gyűlölet mögött a gyűlölet szelleme rejtőzködhet. Ez persze nem azt jelenti, hogy minden emberben, aki például fél, benne van a félelem szelleme. Az az ember azonban, aki nem uralkodik magán, és rendszeresen vagy féktelenül átadja magát a félelemnek, nagy valószínűséggel ajtót nyit a félelem szellemének is. Attól fogva ez az ember többé nem ura önmagának.

Ugyanez érvényes más negatív érzelmekre is, mint az irigység vagy a gyűlölet. Számos esetben az elvetettség nyitja meg az ajtót a többi gonosz szellem előtt. Amint már rámutattunk, az elvetettség olyan gyökér, amelyből számos destruktív érzelem vagy magatartásforma nőhet ki.

Nézzünk meg egy elvi példát arra, hogy ez a folyamat hogyan játszódhat le! Egy fiatal lány elutasítást tapasztal apja részéről, és gyűlölni kezdi, mert az mindig kritizálja, és szeretetlen vele szemben. Ez a gyűlölet addig mélyül, míg többé már nem képes visszafojtani.

Aztán férjhez megy, és gyermekei születnek. Egy szép napon aztán azon veszi észre magát, hogy megmagyarázhatatlan módon gyűlöli egyik gyermekét. Az egész dolog önmaga számára is érthetetlen, mégis képtelen uralkodni elkeseredett gyűlöletén. Itt ugyanis a gyűlölet szellemével állunk szemben. Ha az apa már kilépett a képből, a gyűlölet a családnak egy másik tagja felé fordul.

A gyűlölet szellemének másik hatása az lehet, hogy a hölgy elkezdi gyűlölni a férfiakat. Végeredményben akár lesbikussá is válhat, és kerülheti a férfiakkal való egészséges érintkezést.

A következő fejezetben az elvetettségnek azt a formáját tárgyaljuk, amelyet oly sok felnőtt megtapasztal a házassága során – a cserbenhagyást. Arra is szeretnék kitérni, hogyan váltanak ki az ilyen élmények gyakran szégyent a szenvedő alanyokban.

Harmadik fejezet: cserbenhagyás és szégyen

Az előző fejezet a korai gyermekkorban elszenvedett elvetettség néhány lehetséges alapesetét tárgyalta. Idősebb korban az elutasítottságra még több lehetőség adódik, elsősorban a házasságban. Az így szerzett sérülés azonban összetett dolog, és mivel a bizalom területét is érinti, a végeredmény a cserbenhagyottság érzése lesz.

A legtöbb lelkeshez hasonlóan nekem is számos esetben kellett olyan feleségeknek tanácsot adnom, akik úgy érezték, hogy mindent elveszítettek. Bízta a férjében, és maradéktalanul feltárukoztak előttük. Aztán a férj fogta magát, és odébbállt. Ők pedig ott álltak elárultan, becsapottan. De az sem ritka, hogy a feleség hagyja cserben a férjét, sőt a cserbenhagyásnak ezeken kívül is számos más egyéb variációja létezik.

Megalázott házastársak

Hagytak már téged cserben? Hogyan reagáltál? Ha úgy érzed, hogy elárultak, valószínűleg ezt fogod mondani: „Soha többé nem nyitom meg magam senkinek! Senkinek nem adok többé esélyt arra, hogy így megsértsen!” Ez a reakció érthető, de ugyanakkor igen veszélyes. Kiszolgáltat egy újabb problémának, a zárkózottságnak. Olyan emberek magatartása ez, akiket többször is mélyen megsértettek. A zárkózott ember ezt mondja: „Nincs semmi gond, végigcsinálom, de soha többé nem engedek ilyen közel magamhoz senkit, hogy így megsértsen! Mindig fenntartom a falat közöttem és más emberek között!”

Tudod, hogy ki fog ettől a leginkább szenvedni? Te magad! Összefonnyadt, csonka személyiségnek fogod érezni magad! Olyan leszel, mint egy fa, amelynek a legszebb ágát levágták.

Ézsaiás próféta érzékletes képet fest az 54. fejezetben arról, milyen egy cserbenhagyott ember lelkiállása. Az alábbi versekben (4-6.) az Úr népét, Izraelt vigasztalja. Saját nézőpontjából szemlélve írja le a helyzetüket. Férjétől elhagyatott asszonyhoz hasonlítja őket. Jól ismert, kétségbeejtően jól ismert szituáció ez világszerte, sok-sok asszony számára.

Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol [aláztatsz], mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel. Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura, az Ő neve, és megváltód Izraelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. Mert mint elhagyott és fájó [megszomorított] szellemű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett [elutasított] ifjú asszonyt; ezt mondja Istened. (Ézsaiás 54:4-6)

Ez a kép az utolsó versben az „elhagyatott és megszomorított szellemű asszony” és az „elutasított ifjú asszony” említésével érzi el drámai csúcspontját. Talán az olvasók közül is sokan tudják milyen ez az érzés.

Mint említettük, fordított helyzet is gyakran előfordul. Van, hogy a feleség hagyja el a férjét. Bár általában úgy tartjuk, hogy a férfiak jóval erősebbek, mint a nők, számos esetben tapasztaltam, hogy a felesége által cserbenhagyott férj kimondhatatlan szenvedéseken ment keresztül. Nagyon könnyen érezheti úgy, hogy mint férfi kudarcot vallott.

Bizonyos értelemben talán még nehezebb egy férfinak ezt a fajta sértést feldolgoznia, mivel erőteljes szégyenérzéssel jár együtt. Társadalmunk azt várja el a férfiaktól, hogy a lelki fájdalmakra érzéketlenek legyenek.

Az Ézsaiás által festett érzékletes kép két fontos dologra is rámutat, amelyeket általában csődbe ment házasságokkal szokás kapcsolatba hozni. Az Úr így szól Ézsaiás prófétán keresztül: „meg nem szégyenülsz, meg nem aláztatsz”.

Ha feltétel és tartózkodás nélkül átadtad magad egy másik személynek, ha teljes szívedből szeretted őt, ha teljesen megnyitottad magadat előtte, majd rájöttél, hogy cserbenhagyott, az mély szégyenkezéshez és a megalázottság érzéséhez vezet.

A megszégyenüléstől szenvedő ember aztán így gondolkozik: „Senkivel nem akarok találkozni! Nem tudok az emberek szeme elé kerülni!”

A szégyenérzéssel küszködő személy gyakran elfordítja a fejét, vagy lesüti a szemét egy másik ember közeledése esetén. A szégyen bénító érzés, amely megakadályoz abban, hogy egészséges emberként éljünk.

Akiknek a becsületébe tiportak

A házassági hűtlenség esetén kívül két másik fontos élethelyzet van, amelyekben a szégyen rendszerint maradandó nyomot hagy a sértett szellemében.

Az első a nyilvános megaláztatás. Ennek gyakran az iskola a színtere. Feleségemmel együtt megismerkedtünk egy nagyszerű zsidó fiatalemberrel – hívjuk most Maxnak -, aki elfogadta a Messiást, de bizonyos problémái nem oldódtak meg. Amikor egyszer beszéltem vele, szégyenérzést véltem felfedezni benne. Mikor erről kezdtük kérdezgetni, visszaemlékezett a középiskolában eltöltött évekre.

Az egyik év végén az igazgató az egész iskola nyilvánossága előtt kihirdette, hogy Max az egyetlen tanuló, aki megbukott, és osztályt kell ismételnie. Attól fogva Max nem volt ugyanaz az ember. Igyekezett feledtetni a történeteket, és nagyon aktívan, sőt agresszívan törekedett bebizonyítani, hogy ő a legjobb.

De ha egyfolytában küzdelmes harcokat kell megvívnod annak igazolására, hogy éppen olyan jó vagy, mint a többiek, valami nem stimmel! Neki is szembe kellett néznie azzal a ténnyel, hogy a szégyen munkálkodik az életében.

A gyermekkorban elszenvedett szexuális visszaélések újabb táptalaját jelenthetik a későbbi szégyenérzésnek. Sajnos ez is megdöbbenően gyakori manapság. Ráadásul az áldozat a leggyakrabban úgy érzi, hogy senkinek sem beszélhet erről. Gyakran saját szülei, nagyszülei vagy más rokonai követtek el erőszakot vele szemben.

Ez a személy soha többé nem tud bízni az illető rokonban, ezért érzelmeinek kétirányú szorításával kell szembenéznie: egyfelől bizalmatlan, másfelől köteles tiszteletteljes magatartást tanúsítani. Hogyan tudna azonban a gyermek becsülni egy olyan szülőt, aki erőszakot követett el rajta? Lehet, hogy az illető úgy éli le az életét, hogy soha nem szabadul fel ez alól a feszültség alól. Magába zárja a szégyenletes titkot.

Van azonban egy személy, aki előtt kitárulkozhat: az Úr! Soha nem tudod zavarba hozni az Urat azzal, amit elmondasz neki. Ő egyszerűen zavarba hozhatatlan! Elmondhatod neki a legszörnyűbb dolgot is, amely veled történt, mégis azt fogja válaszolni: „Tudtam róla, és ennek ellenére szeretlek!”

Bár Isten teljes elfogadásáról biztosít bennünket, az elvetettségnek, cserbenhagyottságnak és szégyennek gyakran bizonyos következményei vannak, amelyeket a következő fejezetben szeretnék felvázolni.

Negyedik fejezet

Az elvetettség következményei

Véleményem szerint az elvetettség elsődleges következménye, hogy az illető személy nem fog tudni szeretetet kapni, illetve adni. Egy olyan ember, aki sohasem tapasztalta, hogy szeretik, képtelen lesz szeretetet közvetíteni.

Szunnyadó szeretet

Erről beszél János apostol is az első levelének 4. fejezetében, a 19. versben:

Mi szeressük Őt [Istent], mert Ő előbb szeretett minket!

Isten szeretete gerjeszti fel bennünk azt a szeretetet, amellyel aztán mi szeretjük Őt. A szeretet passzívan szunnyad, míg egy másik személy fel nem gerjeszti. Külső beavatkozás nélkül nem kel életre.

Ha tehát valaki nem találkozik sem Isten, sem szülei szeretetével, a szeretetre való képtelenség nemzedékről nemzedékre továbbadódhat. Ha egy kislány például olyan családba születik, ahol nem tapasztalja meg, hogy szeretik, az elvetettség érzésének hatására nem is lesz képes szeretetett tanúsítani. Felnő, férjhez megy, és neki is lesz egy lánya, de ő sem fogja tudni szeretetét kimutatni, így az ő kislányának is ugyanez lesz a problémája; és ez a szörnyű helyzet tovább folytatódik, nemzedékről nemzedékre.

Mikor ilyen emberek felé szolgáltam, gyakran így bátorítottam őket:
„Figyelj ide, ennek valahol véget kell vetni! Legyél te az a személy, aki megálljt parancsol neki, hogy ne folytatódhasson a következő generációkban!”

Isten Ezékielen keresztül kinyilatkoztatta, hogy a gyermekek ne szenvedjenek őseik bűneiért (18:1-4.9):

És lőn az Úr szava hozzám, mondván: Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izrael földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, a fiak foga vásott meg bele? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izraelben. Íme, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém: amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia! (Aki) az én parancsolataimban jár, és törvényeimet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék: ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten!

Ha tehát szüleid sohasem mutatták ki irántad érzett szeretetüket, Isten akkor sem akarta, hogy a te gyermekeid az ő hibájuk miatt szenvedjenek. Isten gondoskodott arról, hogy egyszer s mindenkorra véget tudj vetni ennek a gonosz örökségnek!

Elutasított emberek

A szeretet kimutatására való képtelenség mellett az elvetettség bizonyos másodlagos eredményekkel is együtt jár. Úgy is mondhatnánk, hogy az elvetettség három fajta embert hoz létre:

- van, aki feladja
- van, aki kitart
- van, aki visszaüt.

Akinek túl nehéz az élet

Nézzük meg először azt, aki feladja! Ez a személy azt gondolja: „Ezt már nem bírom elviselni! Az élet túlságosan nehéz számomra! Semmi nem használ!”

Tapasztalatból tudom, miután számos ilyen emberrel volt dolgom, hogy ez a magatartás negatív érzelmek egyre alább szálló sorát váltja ki, valahogy ilyen sorrendben:

elvetettség

magányosság

önsajnálát

gyötrődés

depresszió

kétségbeesés vagy reménytelenség

halál vagy öngyilkosság

A végkifejlett tehát tragikus. Sokan persze megállnak valahol félúton. Az elvetettség által beindított folyamatnak azonban mégis ez a logikus végkimenetele. Az, hogy a végső forma halál vagy öngyilkosság lesz, az illető személy értelmi beállítottságától függ.

Ha valakinek az érzelmi reakciói alapvetően passzívok, előbb vagy utóbb nem lesz képes ellenállni a halálnak. Az elvetettség érzése nagyon nagymértékben felelős sok olyan halálesetért, melyeket pusztán természetes okokkal szoktak megmagyarázni.

Aki ezen a halálba vezető úton jár, belső késztetést érez arra, hogy meghaljon. Szoktál ilyeneket mondani: „Jobb lenne meghalni!”; vagy: „Mi értelme az életemnek?” Nagyon veszélyes dolog így beszélni! Tulajdonképpen megbízást nyújtasz át a halál szellemének!

Egy agresszívabb beállítottságú személy viszont radikális megoldásként az öngyilkosságot választja. Ő is felteszi a kérdést: „Mi értelme az életemnek?” Aztán hozzáteszi: „A legjobb lesz, ha szépen befejezzük!” Az ilyen agresszív jellemű ember gyakran azért akar öngyilkos lenni, hogy fájdalmat okozzon azoknak, akik az ő szenvedését kiváltották. Valahogy így gondolkodik: „Na, majd most bosszút állok rajtuk! Mostantól ők fognak úgy gyötrődni, ahogyan én kínlódtam!”

Ijesztőek az amerikai fiatalok legújabb öngyilkossági adatai. A National Center for Help statisztikái szerint 1990-ben több mint ötezer (!), öt és huszonnégy év közötti fiatal követett el öngyilkosságot. A legtöbb esetben az elvetettség volt az öngyilkosságok fel nem ismert gyökere. Lehet, hogy nem tudták szavakba önteni, de valahol mélyen a szívükben ezek a fiatalok nem kívánnak és feleslegesnek érezték magukat.

Kezded úgy érezni, hogy neked is vannak a fentebb leírtakhoz hasonló tüneteid? Ha úgy tapasztalod, hogy nem tudsz uralkodni saját reakcióid felett, könnyen lehet, hogy nemcsak saját negatív magatartásformáiddal kell megküzdened. Lehet, hogy negatív magatartásformáiddal démoni erők élnek vissza.

Ne várj addig, amíg ez bekövetkezik! Ha már szembe tudsz nézni a problémáddal, az nagy lépést jelenthet a megoldás felé. A 6. Fejezetben meg fogom mutatni, hogyan imádkozz az ilyen gonosz befolyással szemben!

„Bunker”-boldogság

Az elvetettség elől menekülő másik típusú személyiség elhatározza, hogy nem adja meg magát, és elkezd valamiféle viselkedési módot kiépíteni. Az egész azonban csak díszlet a belül zajló fájdalmas küszködés elrejtésére.

A maga körül védelmi rendszert építő személy a leggyakrabban túlfűtött „boldogságot” fejleszt ki. A kívülállók számára azonban hangjának van valami fémes csengése.

Az ilyen színpadi díszlet mögé rejtőzködő hölgy gyakran arcát is túlméretezett smink mögé rejti. Beszédét heves gesztikulációval kíséri. Hangja valamivel hangosabb a kellemesnél. Kétségbeesetten próbál boldognak látszani, mintha semmi nem fájna, vagy semmi baj sem volna. Belül azonban valójában így érez: „Egyszer annyira megbántottak, hogy többé nem adok senkinek lehetőséget arra, hogy így belém gázoljon. Senkit nem engedek olyan közel magamhoz, hogy megsérthessen.”

Gyakran ez a reakció a korábban tárgyalt cserbenhagyásra. Megszámlálhatatlanul sok ilyen ember él a mai modern társadalmakban.

Lázadók

A harmadik típus harcossá válik, aki mindennel szembeáll. Reakciói nagyjából ebben a sorrendben követik egymást:

elvetettség,
neheztelés,
gyűlölet,
lázasítás.

A lázasítás viszont a Szentírás szerint ikertestvére a varázslásnak (Sámuel I. könyve 13:23b):

Mint varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség [lázasítás].

Mikor azt mondom, varázslás, az okkultizmusra, a hamis szellemi élmények keresésére gondolok. Az okkultizmusba beleértem az ouijatablákat (jövendőmondáshoz használt táblácskák), horoszkópokat, jóslásokat, szeánszokat, kábítószereket – az okkultizmus egész birodalmát.

Az egész nem más, mint a lázasítás kifejeződése. Elfordulás az igaz Istentől hamis istenek felé, az első parancsolat megszegése (Mózes 2. Könyve 20:3):

Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem!

A hatvanas években felnőtt ifjú generáció alapján véve ezt az utat, a neheztelés, gyűlölet, lázasítás útját járja be, amely végül az okkultizmusba torkollott. Ahogy korábban rámutattam, az igazi ok nem az volt, hogy megtagadták volna az anyagi világot. Az igazi ok az volt, hogy nem kapták meg azt a szeretetet, amelyre valójában vágytak.

A következő fejezetben vizsgáljuk meg, mit tett Jézus az elvetettség sebeinek meggyógyítása érdekében!

Ötödik fejezet

A teljes elvetettség

Minden, amit Isten az evangéliumban biztosít számunkra, tényeken alapul. Mindez három, egymással összefüggő szóban foglalható összeg:

- tény
- hit
- érzések

Az evangélium három egyszerű tényen alapszik (lásd Korinthusiakhoz írt 1. Levél 15:3-4):

Krisztus meghalt a bűneinkért a Szentírás szerint,
eltemettetett,
a harmadik napon feltámadt.

Ez a három tény képezi az evangélium alapját. Ezek tehát tények. A hit ezekre a tényekre irányul. A hit a tényekkel kezdődik, azokban hisz, és azok alapján cselekszik. A hit után következnek az érzések.

A hit tényei

Óriási különbséget eredményez az életedben, hogy a hited tényeken alapszik-e vagy érzéseken. Ha érzésekre alapozod, állhatatlan, következetlen személy leszel. Érzéseid ugyanis a körülményekkel együtt változnak: ezzel szemben a tények soha nem változnak.

Ha a keresztény életben előre akarsz jutni, meg kell tanulnod a tényekben hinni, még akkor is, ha az érzéseid kételyeket ébresztenek benned velük kapcsolatban. Ha részesedni kívánsz abban a gyógyymódban, amelyet Isten az elvetettség ellen készített, két alapvető tényt kell szem előtt tartanod.

Először:

A különböző emberi szükségésekről Isten nem külön-külön gondoskodott. Egyetlen dolgot tett csak, ami viszont minden ember minden szüksége számára elégséges: ez pedig Jézusnak a kereszten elszenvedett áldozati halála.

Másodsor:

A kereszten valójában az Isten által előre eltervezett helyettesítés vagy helycsere ment végbe. Bűneink minden gonosz következményét Jézus vette magára, hogy cserébe az Ő bűn nélküli engedelmességének áldásai hozzáférhetőek legyenek számunkra. Mi a magunk részéről semmit nem tehetünk, hogy ezt kiérdemeljük. Nem volt jogunk ilyesmit elvárni tőle. Mindez kizárólag Isten mérhetetlen szeretete miatt történt meg.

Éppen ezért teljes mértékben hiábavaló Istenhez vélt emberi érdemek vagy erények alapján közelíteni. Amit magunkból fel tudunk mutatni azt össze sem lehet hasonlítani annak az áldozatnak az érdemeivel, amelyet Jézus mutatott be értünk. Ezzel összehasonlítva:

Igazságos cselekedeteink mind olyanok, mint a mocskos rongyok.
(Ézsaiás könyve 64:5a – NKJV alapján)

Helycsere a kereszten

Az alábbi igeverseket olvasva lassan kibontakoznak előttünk a kereszten végbement helycsere különböző aspektusai:

Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. (Korinthosziakhoz írt 2. Levél 5:21)

Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk...
hogy az Ábrahám áldása krisztus Jézusban legyen a pogányokon.
(Galatákhöz írt levél 3:13a és 14a)

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. (Korinthosziakhoz írt 2. Levél 8:9)

„ hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.” (Zsidókhöz írt levél 2:9a)

Látjuk már miben áll a helycsere? Krisztus magára vette a bűneinket, hogy miénk lehessen az Ő igazsága. Magára vette átkainkat, hogy miénk lehessen az Ő áldása. Magára vette szegénységünket, hogy élvezhessük az Ő gazdagságát. Elvette halálunkat, és cserébe nekünk adta az Ő életét. Hát nem fantasztikus?

Ennek a helycsérének a szegénnyel és az elvetettséggel kapcsolatban is megvannak a megfelelő kihatásai.

Szemeinket Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére szegezzük, aki a rá váró öröm érdekében elszenvedte a keresztet, és megvetette annak gyalázatát. (Zsidókhöz írt levél 12:2 – NKJV-fordítás)

Jézus tökéletesen tisztában volt azzal, hogy milyen gyalázatot és nyilvános megaláztatást kell elszenvednie a kereszten. A keresztre feszítés egyik legfőbb célja ugyanis az volt, hogy az illető személyt nyilvánosan megszégyenítsék. A kereszten mezítelenül függő emberhez a többiek odamentek, és becsmérő dolgokat mondtak, sőt az is megtörtént, hogy obszcén dolgokat csináltak, amiket hadd ne részletezzek.

Ézsaiás (50:6) profetikus látást kapott Istentől Jézus szenvedéseiről hétszáz évvel korábban, mielőtt a Názárettel ez szóról szóra megtörtént:

Hátamat odaadván a verőknek, és orcámat a (szakáll) szagatóknak, képemet nem fedeztem be a gyalázás és köpdösés előtt. (Ézsaiás 50:6)

Jézus önszántából elszenvedte a meggyaláztatást értünk a kereszten. Mit nyertünk ezen keresztül?

Gyalázatokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségükben. (Ézsaiás 61:7a)

A szidalom helyett kifejezőbb volna talán a zavarodottság kifejezés használata. Isten tehát a gyalázat és zavarodottság helyett megbecsülést és örömet ajánl fel. A Zsidókhöz írt levél 2:10 is megerősíti, hogy Jézus halálának az volt a célja, hogy:

„ sok fiakat vezéreljen dicsőségre.” (Zsidókhöz írt levél 2:10)

Öröm, tisztesség, dicsőség – Isten ezeket kínálja fel nekünk a szégyen és megaláztatás helyett.

Hátra van még azonban a legmélyebb sérülés: az elvetettség. Jézusnak ebből is dupla adag jutott: először az emberek, aztán maga Isten vetette el. Ézsaiás igen érzékletesen tárja elénk Jézus elutasítását honfitársai részéről:

Utált és az emberektől elhagyatott (elvetett) volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője, mint aki elől orcánkat elrejtjük; utált volt, és nem gondoltunk vele. (Ézsaiás 53:3)

A legrosszabb azonban még ezután következett! Jézusnak a kereszten eltöltött utolsó percei:

Hat órától (délről) kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilenc (délután három) óráig.

Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: Eli, Eli! Lama sabaktáni?, azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?

Némelyek pedig az ott állók közül, amint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez. És egy közülük azonnal odafutamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén ecettel és egy nádszárra tűzvén, inni ad vala neki. A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk, eljő-e Illés, hogy megszabadítsa Őt? Jézus pedig ismét nagy fennszóval kiáltván, kiadta szellemét. (Máté evangéliuma 27:45-50)

A világegyetem történelmében először és utoljára történt meg, hogy Isten Fia imádkozott, az Atya mégsem hallgatta meg! Isten elfordította szemét a Fiáról. Nem hallgatta meg kiáltását. Miért? Mivel Jézus azokban a percekben azonosult a bűneinkkel.

Az Atya Isten Jézus iránti magatartásának tükröznie kellett Isten igazságosságának bűneinkkel szembeni viszonyát – a közösség megtagadását, egy teljes és abszolút elutasítást. Jézus mindezt nem valamiféle önös érdekből tette, hanem azért, hogy saját lelkét bűnért való áldozatul adja értünk.

Nagyon sokat elárul számomra, hogy ezekben a pillanatokban Jézus a kereszten arám nyelven beszélt. Többször felfigyeltem már hasonló dologra, amikor kórházakban jártam. Ha az emberek nagyon nagy nyomás alatt vannak, ha súlyos betegek, mikor már hallják a halál lépéseinek hangját az ajtajuk előtt, gyakran akaratlanul is anyanyelvükön kezdenek el beszélni.

Élénken emlékszem első feleségemre, Lídiára. Utolsó szavaival ezt suttogta: „Tak for blodet, tak for blodet” – ez dánul, anyanyelvén annyit jelent: „Köszönöm a vért, köszönöm a vért!”

A fenti igeszakasz nagyon meggyőző képet fest Jézus emberi mivoltáról – azon a nyelven kezdett beszélni, melyet gyermekkorában az otthonában hallott: arámul kiáltott fel. Gondoljuk el azt a rettenetes sötétséget! Gondoljunk bele abba a magányba; az emberek és Isten általi abszolút elhagyatottság érzésébe! Lehet, hogy mi is átértünk már valamilyen mérvű elhagyatottságot, de ilyet soha!

Fiúvá válás

Jézus fenéig ürítette az elvetettség poharát, még a legkeserűbb seprűjét is. Jó néhány órát szenvedhetett volna még a kereszten, de meghalt, mert a szíve összetört.

Mi volt az, ami összetörte a szívét? Az elvetettség! És mi volt mindennek az azonnali, drámai következménye?

És íme, a templom kárpitja a fölétől aljáig kettéhasada. (Máté evangéliuma 27:51a)

Mit jelent ez? Azt, hogy az Istent és embert egymástól elválasztó akadály eltávolított az útból! Megnyílt az út, hogy az ember szégyen, büntudat és félelem nélkül járulhasson Istenhez. Jézus elszenvedte elvetettségünket, hogy részesei lehessünk az Ő elfogadottságának.

Ez a kettéhasadt kárpit üzenete. Az Atyja általi elutasítás több volt, mint amit el bírt hordozni. De hála Istennek, az eredmény az lett, hogy mi közvetlenül Istenhez járulhatunk. Nézzük meg közelebbről az Efézusiakhoz írt levél 1. fejezete alapján, hogyan ment végbe az, ahogyan Isten elfogadott bennünket!

Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek őelőtte szeretet által, eleve elhordozván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jókedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben. (Efeszusiakhoz írt levél 1:3-6)

Mi volt tehát Isten örök, még teremtés előtti célja? Hogy gyermekeivé, fiaivá és leányaivá fogadjon bennünket. Ez azonban csak Jézusnak a kereszten elszenvedett helyettesítő áldozata által válhatott valóra. Mikor Jézus elhordozta bűneinket és elszenvedte elvetettségünket, megnyitotta az utat elfogadottságunk számára. Arra a rövid pillanatra megszűnt Isten Fiának lenni, hogy mi kerülhessünk az Isten gyermekeinek státuszába.

A 6. vers a New King James Version néven ismert fordításban még nagyszerűbb betekintést enged számunkra Isten örök céljába:

... kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel elfogadottá tett minket a Szeretettben. (Efézusiakhoz írt levél 1:6 – NKJV alapján)

Itt van tehát az orvosság az elvetettségre: azt kell belátnunk, hogy Jézus magára vette elutasítottságunkat, hogy mi élvezhessünk az Ő elfogadottságát!

Gondoljunk jól bele ennek a kijelentésnek a mélységébe! Isten különleges szerető gondoskodásának és figyelmének tárgyaivá lettünk! Az első között szerepelünk azon a listán, hogy mi mindenről kell gondot viselnie az egész univerzumban!

Nem ültet félre bennünket egy sarokba, mondván: „Várj meg itt, most dolgom van, nem érek rá veled foglalkozni!” Az angyalok sem mondogatják: „Most ne zajongj, a papa alszik!” Isten azt mondja:

„Nagyon is érdeklődöm irántad! Akarlak téged! Jó, hogy jöttél, gyere be! Olyan régóta várok már rád!”

A tékozló fiú történetében szereplő apához hasonlóan Ő is kinn áll, és vár rád. (Lásd Lukács evangéliuma 15:11-32.) Senkinek nem kell figyelmeztetnie: „Jön haza a fiad!” Az apa volt az első, aki megpillantotta a hazatérő fiút.

Isten Krisztusban pontosan ugyanúgy viszonyul hozzánk. Nem számkivetettek, nem másodosztályú állampolgárok, nem béresek vagyunk!

Mikor a tékozló fiú hazatért, úgy gondolta, hogy azontúl szolgának kell lennie. Azt akarta mondani: „Atyám, tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!” Mikor azonban bűneit megvallotta, apja félbeszakította! Nem engedte meg neki, hogy azt mondja, tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! Éppen ellenkezőleg, így szólt:

Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. (Lukács evangéliuma 15:22-24)

Az egész ház felbolydult, hogy méltó fogadtatásban részesítsék a tékozló fiút. Ugyanígy van ez a mennyben is. Jézus azt mondja, hogy nagyobb öröm van a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre. Isten így fogad be bennünket.

Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogyses kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre. (Lukács evangéliuma 15:7)

Két nagyon fontos tényt kell megragadnunk:

- először: Krisztus elhordozta elvetettségünket a kereszten, annak minden gyötrelmével és szívfájdalmával együtt. Ő maga megtört szívvel halt meg;
- másodsor: az Ő elvetettsége által mi elfogadottá lettünk. Elfogadottak vagyunk Jézusban, a Szeretettben. Helycsere történt. Jézus elszenvedte a gonoszt, hogy mi elnyerhessük a jót!

Ennek a két ténynek a megragadása gyakran már önmagában elég. Néhány évvel ezelőtt egy nagy sátoros összejövetelel éppen prédikálni igyekeztem, amikor szó szerint belebotlottam egy hölgybe, aki igen szaporán lihegve mondta:

- Ó, Prince testvér, azért imádkoztam, hogy ha Isten azt akarja, hogy beszéljek veled, akkor találkozzunk!

- Nos, találkoztunk! Mi a problémád? Körülbelül két percem van rád, mert prédikálnom kell!

Beszélni kezdett, de rövidesen félbeszakítottam:

- Állj, tudom, mi a problémád, nem szükséges, hogy végighallgassalak! Elvetettséggel küzdesz. És megvan a válaszom is. Szeretném, ha ezt az imát hangosan elismételnéd utánam!

Nem volt időm, hogy előre elmondjam neki, hogy miért fogunk imádkozni. Egy rögtönzött, egyszerű imát mondtam el, amit mondatról mondatra utánam ismételt:

Istenem, köszönöm, hogy te szeretsz engem, hogy te Jézus, saját fiadat adtad oda, hogy értem meghaljon, hogy Ő hordozta el bűneimet, hogy Ő vette el elvetettségemet, hogy Ő fizette ki bűneim minden büntetését. Mivel én most őrajta keresztül jövök hozzád, nem vagyok többé elvetett, nem vagyok nem kívánt, nem vagyok kirekesztett: te valóban szeretsz engem, valósággal a te gyermeked vagyok. Te pedig valósággal Atyám vagy. A te családotodhoz tartozom. A világegyetem legjobb családjához tartozom. A menny az én lakóhelyem, oda tartozom. Istenem, köszönöm, köszönöm!

Mikor befejeztük, annyit mondtam:

- Ámen! Viszlát! Mennem kell! – és már el is tűntem.

Körülbelül egy hónap múlva levelet kaptam ettől a hölgytől. Miután emlékeztetőül leírta, hogy an találkoztunk, azt írta: „Szeretném elmondani, hogy az a két perc, amelyet rám szántál, és az az ima, amit elimádkoztunk, teljesen megváltoztatta az életemet! Azóta más emberré lettem!”

Levelét elolvasva megértettem, mi történt vele abban a pillanatban: az imádkozás során átment az elvetettségből az elfogadottságba.

Isten családja a legjobb család. Ehhez a családhoz még csak hasonló sincs a földön. Ha saját családod soha nem is törődött veled, ha saját apád el is utasított téged, ha saját anyádnak soha nem is volt ideje rád, ha a férjed soha nem is mutatta ki a szeretetét irányodba, ne felejtse el, hogy Isten törődik veled!

Elfogadott vagy, kegyelembe fogadott vagy, Isten különleges gondoskodásának és szeretetének tárgya vagy. Minden, amit tesz – az egész világegyetem -, körülötted forog.

Pál azt mondta a korinthusiaknak, akik nem éppen élvonalbeli keresztények voltak:

Mert minden tiérettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadás bőségére tegye az Isten dicsőségére. (Korinthusbeliekhez írt 2. levél 4:15)

Isten mindent miértünk tesz. Ettől azonban nem leszünk önteltek – sokkal inkább alázatosak. Ha valaki megtapasztalja Isten kegyelmét, abban nem marad helye az önteltségnek.

Rendkívül figyelemre méltó, hogy Jézusnak a keresztre feszítése előtt a tanítványaihoz intézett utolsó szavai Istenre mint Atyánkra vonatkoznak.

Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; és megismertettem ővelük a te nevedet. (János evangéliuma 17:25-26)

Hogyan ismertette meg Jézus Istent velünk? Mint Atyát! A zsidók már tizennégy évszázada ismerték Istent mint Jahvét, de csak a Fiú volt az, aki Istent mint Atyát tudta bemutatni. Ebben a tanítványokért mondott imájában Jézus hatszor nevezte Istent Atyának:

És megismertetem ővelük a te nevedet, és (továbbra is) megismertetem. (János evangéliuma 17:26a)

Jézus kiemelte, hogy továbbra is ki fogja jelenteni Istent mint Atyát. Így értjük meg ennek a kijelentésnek a célját:

Hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek. (János evangéliuma 17:26b)

Én ezt úgy értelmezem, hogy mivel Jézus bennünk van, Isten ugyanúgy szeret bennünket, mint Őt. Pontosan olyan kedvesek vagyunk számára, mint Ő. Van azonban a dolognak egy másik fele is. Mivel Jézus bennünk van, mi is úgy tudjuk szeretni az Atyát, ahogy Jézus szerette.

Ez rámutat földi szolgálatának végső céljára, arra, hogy bevigyen bennünket abba a szeretetteljes kapcsolatba, amely az Atya és a Fiú között fennáll. Ennek két oldala van:

- Az egyik, hogy az Atya ugyanúgy szeret bennünket, mint Jézust;
- A másik, hogy mi erre ugyanazzal a szeretettel reagálhatunk, amellyel Jézus az Atyát szereti.

A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet. (János 1. levele 4:18)

Ha gondot fordítunk az Istennel való szeretetkapcsolatunk fejlesztésére, életünkben kiszorul a hamis bűntudat, a bizonytalanság, az elvetettség-érzés.

Lehet, hogy kellemetlen emlékeid vannak a földi apádtól. Istennek az volt az akarata, hogy minden földi apa az ő bánásmódját demonstrálja a családjában, de sok apa nem állta meg a helyét. Mennyei Atyád azonban szeret téged, megért téged, a legjobb véleményrel van rólad, és a legjobb tervei vannak a számodra. Soha nem fog magadra hagyni, soha nem fog félreérteni, és soha nem fog ellened fordulni!

Sokak számára a Krisztusban való elfogadottság és Isten atyaságának kijelentése már önmagában megoldja az elvetettség problémáját. Másoknál azonban többre is szükség lehet. Ha úgy érzed, hogy ezzel a problémád nincs megoldva, hanem további segítségre van szükséged, olvasd el a következő fejezetet, ahol azokat a gyakorlati lépéseket szeretném elmagyarázni, amelyeken keresztül Isten gondviselése hatékonyá tud válni az életünkben.

Hatodik fejezet

Hogyan alkalmazzuk az orvosságot?

Most éppen ott tartunk, hogy a Szent Szellem belebocsátotta szondáját a sebedbe, és rátapintott arra az idegen testre, amely a fájdalmat és a fertőzést okozta. Készen állsz-e elfogadni Isten kezelését? Ha igen, öt, egymást követő lépést kell megtenned!

Az isteni gyógy mód öt lépése:

Első lépés:

Ismerjük fel a problémánk természetét, és nevezzük nevén: elvetettség. Mindig szembe kell néznünk az igazsággal ahhoz, hogy Isten segítségéből részesülhessünk!

Második lépés:

Tekintsük Jézust példaképül:

Hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, nektek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. (Péter 1. levele 2:21)

Hogyan viszonyult Jézus az elvetettséghöz? Három és fél éven át teljesen odaszánta életét a jótevésre, a bűnök megbocsátására, a démonikus gyötrésektől szenvedő emberek megszabadítására. A három és fél év végén a római helytartó döntés elé állította Jézus népét, a zsidókat. Hajlandó volt szabadon bocsátani vagy Jézust, vagy egy Barabás nevű bűnözőt, aki egy politikai zendülésen való részvételért, rablásért és gyilkosságért volt a börtönben.

Az emberi történelem egyik legelképezetőbb és legtragikusabb döntése volt, hogy a nép Jézust elvetve Barabást választotta. Ezzel végeredményben ezt mondták: „Vigyétek el Jézust! Feszítsétek meg! Nem kell nekünk! Barabást akarjuk, a tolvajt, a rablót!”

Ezzel szemben Jézus imádkozott azokért, akik megfeszítették Őt:

Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek. (Lukács evangéliuma 23:34)

A második lépés tehát a megbocsátás. Ez egyáltalán nem könnyű! Ha csak a magad erejére támaszkodsz, talán meg sem tudod tenni!

De nem vagy a magad erejére hagyatva! Amikor eljutsz ehhez a döntéshez, a Szent Szellem ott van veled! Ha átadod magad neki, megadja a szükséges természetfeletti kegyelmet!

Azt kérdezheted: „De hiszen az a személy, aki engem megsértett, halott! Miért kell hát megbocsátanom neki?”

Ebből a szempontból nem számít, hogy él vagy halott. Nem az ő kedvéért kell ugyanis megbocsátanod, hanem önmagadért.

Ismerek egy nagyszerű keresztény fiatalembert, aki hallotta ez az üzenetet. Rádöbbsent, hogy már hosszú évek óta keserűséget, neheztelést, haragot és lázadást hordoz magában apja iránt, aki időközben meghalt. Feleségével együtt több száz mérföldet autózott, és felkereste azt a temetőt, ahol édesapja feküdt.

Feleségét az autóban hagyva egyedül ment oda apja sírjához. Letérdelt, és két órán keresztül imádkozott Istenhez, míg végül kiüresítette szívéből a mérgező reakciókat. Nem kelt fel addig, amíg biztos nem volt benne, hogy megbocsátott az apjának. A temető kapuján már más emberként jött ki. A felesége a bizonyosság rá, hogy új férje van. Az apa tehát már halott volt, a neheztelés viszont nagyon is élő.

Rendkívüli fontossága van a szülő-gyermek kapcsolatnak. Ezt a fiataloknak nem szabad elfelejteniük. Az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, így szól:

Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen néked dolgod, és hosszú életű légy e földön! (Efezusiakhoz írt levél 6:2-3)

Biztos lehetsz benne, hogy ha nem tiszteled szüleidet, az életed nem fog jól alakulni. Azt kérdezheted: „Anyám prostituált volt, apám alkoholista, mégis tisztelnem kell őket?” Igen. Nem mint prostituáltat és nem mint alkoholistát, hanem mint apádat és anyádat. Ez Isten követelménye.

Mikor megtértem, és megkeresztelkedtem Szent Szellemben, úgy gondoltam, hogy most már sokkal többet tudok, mint a szüleim. Mark Twain egyszer egy lázadó fiatalembernek szellemesen megjegyezte, hogy miután sok évi távollét után hazatért a szülői házba, nagyon meglepődött, hogy időközben a szülei mennyi mindent tanultak! Valahogy én is így voltam.

De Isten megmutatott nekem egy nagyon fontos dolgot. Ha szeretnéd, hogy a sorsod nagyon jól alakuljon, meg kell tanulnod tisztelned a szüleidet! Az én szüleim már elköltöztek, de hála Istennek, megtanultam tisztelni őket. Azt gondolom, hogy ez az egyik oka annak, hogy jól megy a sorom.

Mindkét oldalát volt alkalmam meglátni ennek az igazságnak. Láttam embereket, akik tisztelték a szüleiket, és áldottak voltak, láttam viszont másokat, akik erre nem voltak hajlandók, és soha nem jöttek össze nekik a dolgok. Életük soha nem tudott teljesen Isten áldása alá kerülni.

Isten áldásai leggyakrabban azért nem tudnak megvalósulni egy személy életében, mert az illető nem bocsát meg. Ez ugyanúgy érvényes a férj és a feleség kapcsolatára is. Emlékszem egy hölgyre, aki szabadulásért való imát kért tőlem. Azt mondtam neki, hogy először bocsásson meg a férjének.

- Azok után, hogy életem tizenöt évét tönkretette, és lelépett egy másik nővel? – kérdezte.

- Azt akarod, hogy az életed további részét is tönkretegye? – tettem fel a kérdést. – Ha igen, akkor csak nyugodtan neheztelj rá továbbra is, mert ez fog veled történni!

Ne téveszd szem elől, hogy nem az szenved jobban, akire neheztelnek, hanem az, aki neheztel! Ahogy valaki találóan megjegyezte a gyomorfekélyes emberről: nem az a probléma, hogy az illető mit eszik, hanem az, hogy őt mi eszi! Képes vagy megbocsátani! A Szent Szellem képessé tesz rá, és meg tudsz bocsátani, ha akarsz.

A megbocsátás nem érzélem, hanem döntés kérdése. Ne mondd, hogy „nem tudok”! Igazából azt kellene mondanod, hogy „nem akarok”! Ha viszont ki tudod mondani, hogy „nem akarok”, azt is ki tudod mondani, hogy „akarok”!

Harmadik lépés:

Tökéljük el magunkban, hogy megszabadulunk az elvetettség minden rothadt gyümölcsétől, amely az életünkben jelen van:

- a keserűségtől,
- a nehezteléstől,
- a gyűlölettelől,
- a lázadástól.

Gondoljunk arra, mit élt át az a fiatalember a temetőben! Ezek a dolgok mérgező hatásúak! Ha a szívünkben melengetjük őket, megmérgezik az egész életünket! Mély érzelmi problémákat fognak okozni bennünk, sőt nagy valószínűséggel még pszichikai problémákat is!

Hozz egy megmásíthatatlan döntést: „Leteszem a keserűséget, a gyűlöletet és a lázadást!”

A tanácsadók azt szokták mondani a meggyógyult alkoholistának: „Nem engedheted meg magadnak azt a luxust, hogy neheztelj!” Ez mindnyájunkra igaz. Senki nem engedheti meg magának a neheztelést! Túlságosan sokba kerül!

Negyedik lépés:

Ezt nem nekünk kell megtennünk! Isten már megtette érted!

... (Isten) megajándékozott(elfogadottá tett) minket ama Szerelmesben. (Efeszosiakhoz írt levél 1:6)

Mikor Jézus nevében Istenhez imádkozol, rá fogsz jönni, hogy Isten elfogadott. Neki nincsenek másodosztályú gyermekei. Ő nem csak elvisel téged, hanem szeret, érdeklődik irántad, és törődik veled. Olvassuk el újra azokat a csodálatos sorokat:

Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek őelőtte szeretet által, eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jókedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott (elfogadottá tett) minket ama Szerelmesben. (Efezusiakhoz írt levél 1:3-6)

Istennek az örökkévalóságban az volt a szándéka, hogy gyermekeivé tegyen bennünket, és ezt meg is tette azért, hogy Jézus meghalt értünk a kereszten. Hinned kell abban, hogy Isten azt akarja, hogy a gyermeke légy! Amikor Jézuson keresztül őhozzá jössz, Ő máris elfogadott!

Ötödik lépés:

Fogadjuk el önmagunkat! Néha ez a legnehezebb! Gyakran kell biztatnom a keresztényeket, hogy ne becsüljék le magukat másokkal szemben! Ne kritizáld magad! Nem te teremtetted magad, Isten teremtménye vagy.

Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyekre előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. (Efezusiakhoz írt levél 2:10)

Pál azt mondja, hogy Isten alkotása vagyunk. Az „alkotás”-nak fordított szó eredetiben poéma. Innen származik például az angol poem (‘költemény’) kifejezés. Ez tehát művészi teljesítményre utal. Isten mesterművei vagyunk!

Minden teremtménye közül Isten ránk fordította a legtöbb idejét és gondosságát! Bármily megdöbbentően hangozzék is, ehhez a munkához a nyersanyagot a sárból szerezte be!

Lehet, hogy számos kudarc és megghiúsult újrakezdés áll mögötted – szétesett házasság, elzüllött gyermekek, anyagi csőd. Lehet, hogy egész életedet elintézed a kudarc szóval. Isten azonban így szólít téged: „Fiam!”, „Leányom!”

Elfogadhatod magadat, mert Isten elfogadott téged. Mikor Jézusban Istenhez jöttél, Ő elfogadott téged, új teremtménnyé váltál!

Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régié elmúltak, ímé újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van. (Korinthosziakhoz írt 2. Levél 5:17-18a)

Nem indulhatsz ki abból, hogy milyen voltál, amikor Krisztushoz jöttél, hiszen azóta új teremtménnyé lettél!

A szabadulás pillanata

Megtetted ezt az öt lépést? Ha igen, itt az idő, hogy elkérd a szabadulásodat; hogy elmondj egy imát, amely megpecsételi mindazt, amit Isten elfogadásáról megtanultál!

Imádkozhatsz nagyon egyszerűen és természetesen a saját szavaiddal, de ha bizonytalan vagy abban, hogy mit is mondjál, szeretnék neked átnyújtani egy mintát, amit használhatsz!

Úr Jézus Krisztus, hiszem, hogy te vagy Isten Fia, az Istenhez vezető egyetlen út. Meghaltál a kereszten a bűneimért, és feltámadtál a halálból. Megtérek minden bűnömből, és megbocsátok minden embernek, ahogy Isten is megbocsátott nekem. Megbocsátok mindazoknak, akik elutasítottak, akik megsértettek, akik nem mutatták ki szeretetüket felém, és bízom benned, Uram, hogy te is megbocsátasz nekem. Uram, hiszem, hogy elfogadsz engem! Mostantól fogva amiatt, amit értem a kereszten tettél elfogadott vagyok! Kegyelembe fogadott vagyok! Különleges gondviselésedet élvezem! Igazán szeretsz engem! Akarsz engem! A te Atyád és az én Atyám, a menny az én lakóhelyem, Isten családjának a tagja vagyok! Az egész világegyetem legjobb családjához tartozom! Elfogadott vagyok! Köszönöm! Köszönöm!

És még valami:

Uram! Elfogadom magamat úgy, ahogy te megteremtettél! A te alkotásod vagyok, és köszönöm mindazt, amit értem tettél! Hiszek abban, hogy elkezdted bennem egy jó munkát, amit tökéletességre fogsz vinni, mire az életem a végére ér!

És most, Uram, kijelentem, hogy szabad vagyok minden gonosz, sötét szellemtől, akik visszaéltek az életemben meglévő sebekkel. Felszabadítom magamban a benned való örvendezés szellemét! Jézus nevében! Ámen!

Ez most az a pillanat, amikor megszabadulhatsz a téged gyötrő gonosz szellemektől! Ha azt érzed, hogy valami benned ellene áll az imént elmondott imának, az minden bizonytal egy gonosz szellem. Az is valószínű, hogy bizonyos szavak fogalmazódnak meg benned, mint például:

- elutasítottság,
- neheztelés,
- önsajnálát,
- gyűlölet,
- halál,
- vagy ezekhez hasonló nevek.

A Szent Szellem így jelenti ki az ellenség személyazonosságát!

Tagadd meg név szerint, aztán engedd ki magadból! Ne törődj vele, hogyan próbál megnyilvánulni, te csak utasítsd ki magadból! Leheld ki, zokogd ki vagy sikoltsd ki – mindegy, csak kint legyen!

Erre a pillanatra vágytál. Most ne az emberi méltósággal foglalkozz! Fogadd el a Szent Szellem felkínált segítségét!

Ha pedig már most tapasztalod a felszabadulást, kezd el hangosan dicsérni Istent valahogy így:

Uram, köszönöm neked! Istenem, dícsérlek! Uram, szeretlek! Köszönöm a szabadságot! Köszönöm, hogy megszabadítottál! Köszönök mindent, amit értem tettél!

Amint hálát adsz Istennek, rákerül a pecsét a szabadulásodra. Most már szabad vagy egy új, sikeres életre!

Hetedik fejezet

Elfogadottság Isten népe között

Egy fontos lépés hiányzik még az elfogadottsághoz. Ez pedig Isten népének az elfogadása. Ez abban áll, hogy megtaláld a helyedet Krisztus testében.

Harmónia a testben

A keresztények nem különálló individuumok. Megtérésünkkor automatikusan kapcsolatba kerülünk a többi hívővel. Többek között ezen a kapcsolaton keresztül tud elfogadottságod mindennapos élménnyé válni.

A mennyei Atya elfogadása az első és a legfontosabb lépés. Ennek ellenére a hívőtársaink általi elfogadottságnak is el kell foglalnia a maga helyét az életünkben. A keresztények együtt alkotnak egy testet, és mindenki tagja ennek a testnek. Pál is erről tanúskodik:

Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van, azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyébként pedig egymásnak tagjai vagyunk. (Rómaiakhoz írt levél 12:4-5)

Mivel mindnyájan egy test tagjai vagyunk, és mindegyikünk beletartozik az összes többiek által alkotott testbe, a többi tag nélkül sosem leszünk képesek megelégedettségre, teljes békességre és teljes elfogadottságra jutni.

Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: Mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-e azért? És ha a fül ezt mondaná: Mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-e azért?
(Korinthosziakhoz írt 1. levél 12:14-16)

Te is része vagy a testnek! Lehet, hogy láb vagy, lehet, hogy kéz! Lehet, hogy szem vagy, lehet, hogy fül! De tudnod kell, hogy tökéletlen vagy a test többi tagja nélkül, mint ahogy a test is tökéletlen nélküled! Ezért olyan fontos, hogy megtaláld a helyed a testben!

Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak; Nem kelletek nekem. Sőt sokkal inkább amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek.
(Korinthosziakhoz írt 1. levél 12:21-22)

Egyikőnk sem mondhatja tehát hívőtársainak: „Nem kelletek nekem!” Mindnyájunknak szükségünk van egymásra! Isten úgy teremtette meg a testet, hogy kölcsönösen egymásra legyünk utalva! Egyikünk sem tudja önmagában a megfelelő hatékonyságot elérni.

Mindez rád is vonatkozik! Szükséged van a test többi tagjára, és nekik is szükségük van rád! Ha azonban megtalálod a helyedet a testben, elfogadottságod mindennapos élménnyé válik számodra!

Más képekben az Újszövetség a keresztényeket egy családhoz hasonlítja. Mindnyájan ugyanannak a családnak a tagjai vagyunk.

Az az ima, amelyet Jézus megtanított a tanítványainak, két rendkívül lényeges szóval kezdődik: „Mi Atyánk...”

Ennek két fontos oldala van:

- Az első, hogy olyan atyánk van, aki Isten. Ez azt jelenti, hogy függőleges irányban Istenhez kapcsolódunk. Abból azonban, hogy nem az én Atyámról, hanem a mi Atyánkról van szó, az is kiderül, hogy egy család tagjai lettünk, és ebben a családban sok más gyermek is van.
- Vízszintes irányú elfogadottságunk csak akkor válik hatékonyá, ha megtaláljuk méltó helyünket ebben a családban.

Ilyen értelemben beszélünk vertikális (függőleges) elfogadottságról Isten részéről, és horizontális (vízszintes) elfogadottságról Isten családjában.

Mennyei állampolgárság

Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek (idegenek), hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek (házanépe Istennek vagy: tagjai Isten családjának). (Efezusiakhoz írt levél 2:19)

A másik lehetőség tehát az, hogy jövevény és idegen maradj. Nagyon rosszul hangzó szavak ezek: jövevény és idegen.

1963-ban telepedtem át az Egyesült Államokba, de csak 1970-ben nyertem el az állampolgárságot. Hét évig éltem ebben az országban. Akik eleve egy ország állampolgáraiként születnek, talán fogalmuk sincs, hogy mit jelent idegennek lenni.

Minden januárban ki kellett töltenem egy nyomtatványt az Igazságügyi Minisztérium számára, amelyben közölnöm kellett tartózkodási helyemet. Mindig elérhetőnek kellett lennem a számukra, ha esetleg kérdésük lett volna hozzám, vagy netán ki akartak volna utasítani az országból. Nem vehettem részt sem a szövetségi, sem a helyi választásokon. Ha elhagytam az országot, visszatéréskor külön sorba kellett állnom, és az útlevelemet nem az USA-állampolgárokkal együtt ellenőrizték. Az útlevelemen kívül egy kis zöld kártyát is fel kellett mutatnom annak igazolására, hogy letelepedett idegen vagyok.

Vannak tehát megkülönböztetések, léteznek különbségek. Amíg valahol idegen vagy, addig nem tartozol igazán oda. Isten ellenben ezt mondja neked: „Nem vagy többé idegen, ide tartozol, része vagy a családnak!”

Mindez azonban csak úgy válik valósággá számodra, ha megtalálod a helyedet a családban. Dávid, a zsoltáros, így ír erről:

Isten helyezi be a magányosokat családokba (Zsoltárok könyve 68:7a – NKJV alapján)

Magányos vagy? Emberek milliói azok. Nem vesznek róla tudomást, hogy Isten családokat készített a magányosok számára.

Kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. (Zsoltárok könyve 68:7b)

Isten célja tehát az, hogy behelyezzen téged egy családba. Ennek érdekében szétszakítja a láncokat, amelyek fogva tartanak, és bevezet a boldogságba. Csak az Isten vezetését elvető embernek kell sivatagos földön lakozniuk.

Most talán azon gondolkozol, hogyan válhatnál Isten családjának részévé? Különböző címkékkel ellátott csoportokhoz csatlakozhatsz – gyülekezet, közösség, misszió és így tovább. A név nem nagyon számít. Nem mindig könnyű azonban azt a csoportot megtalálni, ahova Isten helyezni akar. Továbbra is keresd azonban Istent, amíg egyértelmű vezetést nem kapsz tőle.

Most már tudod, hogyan szabadulhatsz meg a magányosságból, és abból az érzésből, hogy te mindig kívülről nézel befelé. Egy élő organizmus, egy élő test részévé kell válnod! Találd meg a helyedet és a funkciódat, hogy átélhesd a beteljesedettséget, a megelégedettség érzését!

Nyolcadik fejezet

Isteni szeretet

Az elvetettség az isteni szeretet megnyilvánulásának az akadályja. Isten munkája azonban azt célozza életünkben, hogy eljussunk az isteni szeretet megismerésére.

Itt elsősorban nem csak Istennek felénk való szeretetére gondolok, hanem arra, ahogy Isten szeretete kiárad először bennünk, aztán rajtunk keresztül az egész világba.

Ebben két, egymást követő fázist különíthetünk el: először is Isten szeretete kitöltetük, aztán Isten szeretete kimunkáltatuk. Az első fázis egy fantasztikus természetfeletti élmény, a második viszont az isteni jellem fokozatos, apró lépésenkénti kiformalódása.

Isten szeretetének kitöltése

Nagyon tanulságos összevetni ezt a szeretetet a pusztán emberi szeretettel. Ifjúkoromban különösen rajongtam Shakespeare írásaiért. Shakespeare-t elsősorban két nagy emberi átélés, a szeretet és a halál foglalkoztatta. Abban reménykedett, hogy a szeretet majd valamiképpen megszabadít a haláltól.

Szonettjeiben feltűnik egy „sötét hölgy”-kén (Dark Lady) ismertté vált alak, aki nyilvánvalóan Shakespeare szenvedélyes, de nem teljes mértékben viszonzott szerelmének tárgya lehetett. Egyik szonettjében azt bizonygatja szíve hölgyének, hogy ha az megöregszik is, a költő – művein keresztül – halhatatlanná fogja őt tenni.

Mondjam: társad, másod a nyári nap?
Te nyugodtabb vagy s az nem oly üde,
Hisz a május méz-bimbaira vad
Szél csap, s túl rövid a nyár bérlete;

Az ég szeme néha gyújtva ragyog
S arany arca máskor túlfátyolos;
S mint válik a széptől a szép, ahogy
Rútítja rendre vagy vakon a rossz.

De a te örök nyarad nem fakul
S nem veszi szépséged birtokát;
Ne mondja Halál, hogy rád árnya hull;
Örök dalokban nősz időkön át.

Míg él az ember szeme s lélegzete,
Mindaddig él versem, s élsz benne te.”
(Shakespeare: XVIII. szonett – Szabó Lőrinc fordítása)

Ez a legtöbb, amit fel tudott ajánlani neki: halhatatlanság a költeményein keresztül. Annyi bizonyos, hogy a költemény még négyszáz év múlva is közismert, a hölgy pedig már rég halott.

Shakespeare-t óriási szeretetéttség űzte, amely alighanem betöltetlen maradt. Volt az én élemben is egy olyan időszak, amikor így éltem – azt hiszem, át tudom érezni a csalódottságát.

Huszonöt éven át kerestem a költészetben, a filozófiában, majd a világ gyönyöreiben és intellektuális kihívásaiban valami tartósat, állandót, megelégitőt. Minél tovább kerestem, annál elégedetlenebbé váltam. Egy idő után már azt sem tudtam, mit keresek.

Mikor azonban az Úr kijelentette magát nekem, és megkeresztelt Szent Szellemben, azonnal rádöbentem, hogy ez az, amit egész életemben kerestem. Akkor már húsz éve jártam templomokba, de ilyesmiről egy szót sem hallottam.

Vizsgáljuk meg tehát, hogy mi történik, ha Isten szeretetével kezdjük el szeretni az embereket – nem Shakespeare-ével, hanem Istenével. A következő ige erről egy fantasztikus kijelentést tartalmaz:

A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, ki adatott nekünk.
(Rómaiakhoz írt levél 5:5)

A szeretetet és a reménység soha nem csalódik, hiszen magában Istenben van az alapja, mivel Isten szeretete kitöltetett a szívünkbe – ez Isten szeretetének teljességét jelenti. Isten semmit nem tartott vissza.

Felfordította az edényt, és annak egész tartalmát ránk töltötte, amikor megkeresztelt bennünket a Szent Szellemben.

A második világháború során egészségügyi altisztként a brit hadseregben szolgáltam. Négy és fél évet töltöttem az otthonomtól távol, elsősorban Észak-Afrikában és Palesztinában. Egy éven át Szudánban, ebben a száraz, meglehetősen lehangoló, sivatagos országban is állomásoztam. Természetes szinten semmi vonzó nincs sem Szudánban, sem a szudáni emberekben. Bennem azonban ott volt a Szent Szellem, Isten pedig megmutatta nekem, hogy célja van az életemmel, és természetfeletti szeretetet adott nekem az ott élő emberek felé.

Rövid ideig Észak-Szudánban, egy Atbara nevű vasúti csomópont közelében volt az állomáshelyünk. Egyik éjjel, amikor az ágyamban feküdtem, és Szudán népéért jártam közben, a Szent Szellem nagy erővel betöltött.

Az ima egyáltalán nem a felénk irányuló személyes érzéseimet tükrözte, mégsem tudtam aludni. Ellenállhatatlan belső erő hajtott, és azt tapasztaltam, hogy olyan természetfeletti szeretettel imádkozom, amely messze túlhaladja a saját logikámmal és érzelmeimmel elérhető szintet. Valamikor éjfél tájban felkeltem az ágyból, és járkálni kezdtem. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy fehér hálóruhám valósággal ragyog! Megértettem, hogy néhány rövid pillanat erejéig azonosulni tudtam csodálatos mennyei közbenjárónkkal, az Úr Jézus Krisztussal.

Később áthelyeztek egy igen nyomorúságos helyre a Vörös-tenger menti hegyek közé, egy kis kórházba. A vidéket a hudunawa törzs lakta. Vad, erőszakos nép volt, akik az iszlámon kívül egyetlen más vallást sem ismertek.

Körülbelül száz évvel ezelőtt volt egy kisebb összetűzésük a brit hadsereggel. Akkor a brit katonák a „torzonborzok” gúnynevet ragasztották rájuk, mivel a férfiak hajukat birka faggyúval fixálva azt olyan módon fésülték, hogy jó húsz centiméterre magaslott fejük teteje fölé.

Míg katonatársaim rengeteget háborogtak, számomra az ott töltött nyolc hónap életem legjobb időszakai közé tartozik, mert Isten szeretetet adott a szívembe az ott élő emberek felé. Ennek eredményeképpen abban a kiváltságban volt részem, hogy az első hudunawa törzstagot, aki valaha megvallotta Krisztusba vetett hitét, én nyerhettem meg az Úrnak. Mikor el kellett jönnöm, a szívem majd' megszakadt azért az emberért és azért a helyért!

A Szudánban eltöltött hónapok alatt tapasztalhattam Isten kitöltött szeretetének bizonyos mértékét az ott élő emberek felé. Később azonban meg kellett értenem, hogy ezt Istennek a jellememben kimunkálkodó szeretetével kell teljessé tennem.

Isten szeretete mint emberi jellemvonás

Mikor egy évvel később Palesztinában megismertem első felségemet, Lídiát, és megpillantottam azokat a kislányokat, akikről gondot viselt, az Úr ismét betöltötte a szívemet csodálatos szeretetével. Akkoriban sem Lídia, sem én nem gondoltunk házasságra, végül azonban mégis úgy alakult, hogy összeházashatunk. Isten ismét kitöltötte természetfeletti szeretetét a szívembe, de ettől még nem lettem pontosan olyan, amilyenné lennem kellett. Gyakran voltam önző, ingerült, türelmetlen, egocentrikus vagy érzéketlen.

Meg kellett értenem, hogy bár Isten nekünk kitöltött természetfeletti szeretetének élménye csodálatos, jellemünk átformálódásához azonban sokkal többre van szükség. Azontúl, hogy Isten kitölti ránk természetfeletti szeretetét, el kell jutnunk oda, hogy jellemünk folyamatosan ki is fejezze ezt a szeretetet. Ez viszont egy folyamat, méghozzá hosszú folyamat, és Istennek óriási türelemre van szüksége ahhoz, hogy végigsegítsen bennünket ezen az úton.

A jellemformálódás folyamatában Isten csodálatos Igéje létfontosságú szerepet kap.

Aki ezt mondja: Ismerem Őt; és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk. (János 1. levele 2:4-5)

Figyeljük meg, hogy ez a vers Isten Igéjét nem pedig a Szent Szellemet említi. Tehát nem egy természetfeletti élményről van szó, hanem jellemünk, lassú, folyamatos formálódásáról az Isten Igéjének való engedelmeség által. Ha engedelmeskedünk a Szentírásnak, Isten szeretete fokozatosan tökéletessé és éretté tesz bennünket.

Ennek a versnek is két oldala van:

- Először: Isten iránti szeretetünk bizonyítéka, ha engedelmeskedünk Igéjének. Hiába erősítgetjük, hogy szeretjük Istent, ha nem engedelmeskedünk a szavának.
- Másfelől: ahogy engedelmeskedünk az Igének, Isten szeretete elkezd kimunkálódni a jellemünkben.

A krisztusi jellem hét eleme

Jellemünk felépülésének hét, egymást követő fázisa van. Kezdjük az elején!

Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedeteket [erényeket] ... (Péter apostol 2. levele 1:5a)

Istennel kapcsolatban mindennek a kiindulópontja a hit. Máshol nem lehet elindulni. De miután Isten hitet adott nekünk, itt az ideje elkezdni jellemünk kifejlesztését. Ragasszunk hát hitünk mellé erényeket.

... a jó cselekedet [erények] mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet [önuralmat], a mértékletesség [önuralom] mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet [istenféleletem], a kegyesség [istenfélelem] mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. (Péter apostol 2. levele 1:5b-7)

Tekintsük át a jellemépítésnek ezt a hét, egymást követő lépését!

„Hitetek mellé ragasszatok erényeket!”

Egy másik fordítás szerint „kiválóságot”. Egy keresztény legfőbb ismertetőjegye a kiválósága kell hogy legyen! Nem engedheted meg magadnak, hogy bármit is hanyagul végezz! Ha megtérése előtt házfelügyelő voltál, utána sokkal jobb házfelügyelőnek kell lenned! Ha azelőtt tanár voltál, utána jobb tanárnak kell lenned! Ha ápolónő voltál, légy jobb ápolónő!

Öt éven át egy kenyai tanárképző főiskola vezetője voltam. A legfőbb célom az volt, hogy tanítványaimat megnyerjem Krisztus számára. Miután befogadták Jézus Krisztust, és betöltek Szent Szellemmel, nemegyszer így fordultak hozzám: „Most, hogy keresztény lettem, majd elnézőbb leszel velem szemben, ugye?” Mindig azt válaszoltam: „Ellenkezőleg. Sokkal többet várok el tőled! Ha Krisztus és a keresztség nélkül tanár akartál lenni, Krisztussal és a keresztséggel legalább kétszer olyan jó tanárnak kell lenned! Nem kevesebbet, hanem többet fogok hát várni tőled!”

Isten igen megáldotta a kiválóság iránti elkötelezettségemet! Igazgatóságom harmadik évében ötvenhét végzősünk volt. A záróvizsgákon minden diák minden akadályt sikeresen vett. A kenyai kormány Művelődésügyi Bizottságának képviselője, aki a tanárképző főiskolák személyes felelőse volt, a következőképpen gratulált nekem: „Ilyen eredményekkel ebben az országban még nem találkoztunk!”

Ez csak azért történhetett, mert követtem a Szentírásnak a kiválóságra vonatkozó követelményét. A vizsgaeredmények nagyobb hatást gyakoroltak a világi hatóságokra, mintha bármiféle hangzatos, doktrinális kijelentéseket tettünk volna.

A kereszténység nem lehet ürügy a hanyagságra! Sőt, a hanyag keresztény megtagadja a hitét!

„A kiválóság mellé (ragasszatok) tudományt!”

Ez elsősorban Isten akaratának megismerését, és Isten Igéjének ismeretét jelenti.

„A tudomány mellé (ragasszatok) önuralmat!”

Soha nem fogsz bizonyos szint fölé jutni a jellemépítésben, ha nem tanulsz meg uralkodni érzelmeiden, szavaidon, étvágyadon és minden más, téged motiváló indulaton.

„Az önuralom mellé (ragasszatok) tűrést!”

Ki kell tartanod! Ismét csak azt tudom mondani, hogy nem fogsz tudni egy bizonyos szint fölé jutni, ha nem tanulsz meg tűrni. Különben mindig hajlamos leszel feladni, ha a fejlődésedben egy bizonyos szintet már elértél.

„A tűrés mellé (ragasszatok) istenfélelmet!”

Az istenfélelem nem más, mint a Szent Szellem által irányított életmód és magatartás.

„Az istenfélelem mellé (ragasszatok) atyafiakhoz való hajlandóságot!”

Ez fogja képezni a világ felé irányuló testületi bizonyoságát. Jézus azt mondja:

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok! (János evangéliuma 13:35)

„Az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig (ragasszatok) szeretetet!”

Isteni szeretetet. Ez a csúcspont. Akkor kezdődik, amikor Isten kitölti Szent Szellemét a szívünkbe, de csak jellemünk teljes kifejlődésével éri el a tetőpontját.

Isten szeretetének hordozóedényei

Az atyafiúi szeretet és az isteni szeretet között van különbség. Az atyafiúi szeretettel keresztény testvérünket szeretjük, akik minket is szeretnek. Isteni szeretettel viszont azokat szeretjük, akik gyűlölnék, üldöznek bennünket, akik teljes mértékben szeretetlen magatartást tanúsítanak, és szerethetetlennek tűnnek számunkra. Ezzel viszont visszakanyarodtunk az elvetettség tárgyköréhez.

Mi a bizonyítéka annak, hogy meggyógyultál ebből a sebből? Egyszerű...

Ki tud-e tölteni az Úr isteni szeretetét a szívedbe az iránt a személy iránt, aki elvetett, elutasított téged!

Oda tudsz-e fordulni a szeretetlen szülőkhöz, és tudod-e mondani neki: „Szeretlek!”

Tudsz-e imádkozni a volt házastársadért, és tudod-e kérni Isten áldását az életére? Ez a lehető legtermészetellenesebb dolog a világon. De hát Isten szeretete is természetfeletti – messze a saját erőfeszítéseinkből megszületni képes dolgok felett áll!

Ez talán a legnagyobb áldás, amely az elvetettségből meggyógyult sebéből származhat. Isten szeretetének